

Dansare förgyller gles utställning på Accelerator

Publicerad 2026-10-07

"WonderWaves", performance med dansare i konsthallen Accelerator på Stockholms universitet. Foto: Jean-Baptiste Béranger

"The owl of Minerva" på Accelerator har ambitionen att lyfta levda erfarenheter, intuition och rytm som verktyg för kunskapsproduktion. Denna grupputställning är väldigt ojämn tycker Magnus Bons men hittar ett par favoriter.

Text
Magnus Bons

Grupputställning

"The owl of Minerva"

Accelerator, Stockholm. Visas t o m 14/2

Ett par buktalardockor med glappande munnar, män som rör sig rytmisk och så mobiler med appar på högvarv. Det är i stort innehållet i Accelerators ojämn höstutställning, som man

försöker kränga in under den kryptiska titeln ”The owl of Minerva”.

En referens till filosofen Hegel finns inbakad där, i en utställning beskriven som ”en inbjudan till reflektion kring vad som räknas som kunskap, och när”.

Men varför kränga till något som egentligen är ganska enkelt?

Det Accelerator gjort är att bjuda in konstnärer från olika områden att skapa nytt, kompletterat med inlån av befintliga verk. Man vill visa upp sökande konstnärliga processer utanför de vedertagna. Flera verk bygger på improvisation och samspel, på intuition och timing.

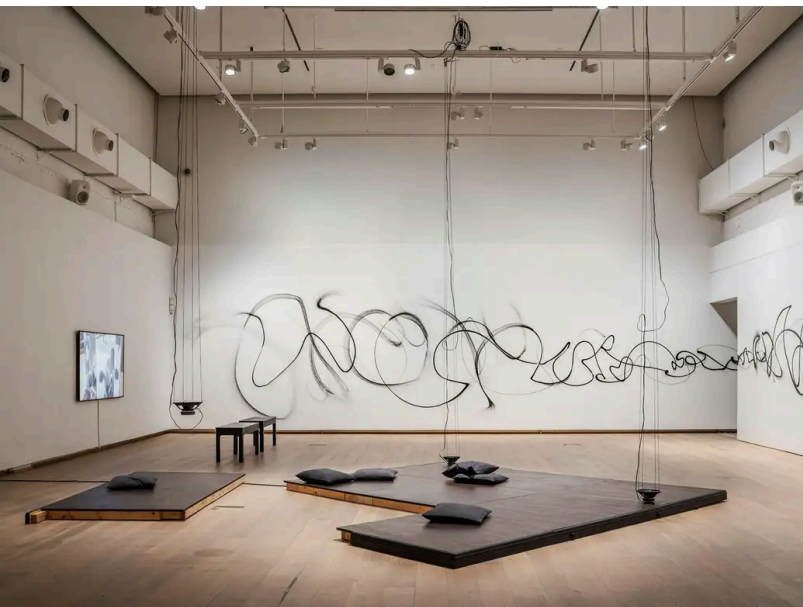
Vy från utställningen ”Aerpiemaahtoe” med verk av Julia Rensberg och Elme Ämtling.
Foto: Jean-Baptiste Béranger

I salen intill visas ”Aerpiemaahtoe”, [en utställning med bidrag av fyra samiska](#) konstnärer (se DN 18/9), tidigare visad i en [annan version på bland annat på Bildmuseet](#). Den titeln betyder ungefär ”arvskunskap”, där hantverkstraditioner tolkas på nya sätt i verk som utgår från samiska trummor och kåtor. Här utvecklas kunskapstemat egentligen mer pedagogiskt än i ”The owl of Minerva”, som har tydligare toppar och dalar.

Till det bästa hör ”WonderWaves”, ett samarbete mellan koreografen Anna Öberg, ljudkonstnären Elize Arvefjord och dansarna Jon Bugge Mariussen och Viktor Fröjd. Verket är en rumslig installation med ett lågt golvpodium, där dova basljud fortplantar sig i kroppen, därtill ett föränderligt ljudcollage med inslag av folkmusik och en dansperformance som uppförs flera gånger under utställningens gång.

Försök att pricka in ett sådant tillfälle, för då lever hela konsthallen upp. Dansarna inleder med en sorts krattande rörelse, hoppande följs de sedan åt och speglar varandra. Allt sker i ett svängande samspel mellan dansarna och Arvefjord, som förändrar den pulserande ljudbilden allt eftersom. En

fascinerande uppvisning i lyhördhet, improvisation och rytmisk variation.

Vy från "The owl of Minerva" på Accelerator. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Fast den mesta av tiden påminner Accelerators sal tyvärr om en öde träningslokal mellan två pass. Några högtalare som svänger över podiet bara.

Visst, graffitikonstnären NUG:s virvlande linjer av svart sprayfärg avtecknar sig på ett par väggar. Men här blir de mest till en beskrivning av de frånvarande dansarnas rörelser, till en flyhänt bård i bakgrunden.

Ej heller ett tidigare verk av Hassan Khan lägger till mycket, och försvarar verkligen inte sitt stora utrymme. De två männen i hans video svarar även de på varandras dansrörelser, i nära nog en spegling av Öbergs performance. Men dubbleringen fördjupar inget. Och hans nya verk, "The abject & the sublime" (ännu en pretentiös titel) om logaritmerna i mobilappar, blir bara ett tröttande bildflöde vars mening undgår mig.

I varsitt hörn av rummet står också två tv-kuber som visar varsin video med konstnären Absalon, inlånade från Magasin III. Jag ser hur konstnären fajtas med sig själv och sin omgivning, inträngd i bildrutan. Och förstår hur hans lite komiska rörelser och inre vrede är tänkt att leda vidare till Stina Fors behandling av sina två buktalardockor. Och gör det också.

Fors "Nutcracker" är utställningens stora behållning, en video där hon snabbt och skarpt skapar närvaro åt sina dockor.

Tillsammans tycks de öva inför ett framträdande, de nojsar och blir osams. Ena dockan verkar mer otyglad än den andra, vill gärna bitas och utmanar ständigt med sina infall och utfall.

Bild 1 av 2

Stina Fors, "Answer me, Pythia", performanceverk med buktalardocka.

Foto: Robert Puteanu

Fors är skicklig på att tala utan att röra munnen och jag köper illusionsnumret. Hennes befriande och anarkistiska nonsensstycke gör sitt bästa för att fylla ut den i övrigt rätt gllesa konsthallen.

Läs mer om [konst och form på dn.se](#)

Har du upptäckt ett fel?

Kontakta DN

Text

Magnus Bons